

„Pak ti dám dobrou radu. Nemysli! Nebo spíš mysl jako já! Protože já jsem vždycky na straně nejmocnějších. Což ta vaše podivná partička bohužel není. Ale díky, ušetřili jste mi spoustu práce a času s pátráním po proroctví, a ještě jste mi naservírovali nápoj osvětlení na zlatém podnose.“ Zamávala nám před nosem kovovými schránkami. Poznala jsem v nich obě dvě proroctví.

„To je ti stejně k ničemu,“ houknul na ni Adrian. „Nejsi Anna.“

Kiru tím ale nerozhodil. Blahosklonně se na něj usmála. „Rovnováha, říká ti to něco? Pokud má být na světě rovnováha, pak existuje i démon, který to dokáže, a já ho dřív nebo později najdu.“

Koutkem oka jsem pozorovala Radanu, která se po malých nenápadných krůčcích proplétala skrz složitou konstrukci směrem ke Kiře. Ve tváři se jí zračila bolest, vztek a nenávisť. Pokud by se Kira otočila, nejenže by si jí hned všimla, ale měla by ji na dosah a mohla by okamžitě zaútočit. Radana byla naopak omezená v pohybu. Musela jsem na sebe strhnout Kiřinu pozornost, tak jsem na ni zahulákala možná až zbytečně hlasitě: „To ti musí Vackov královsky platit, když jsi dokázala zradit svůj vlastní rod i víru!“

Kira mi věnovala ironický úšklebek. „Já jsem zradila svůj rod, svoji víru? No dovo! To ty ses zamilovala do démona.“

Slyšela jsem, jak Adrian s Natanem zalapali po dechu.

„Nesmysl,“ vysmála jsem se jí a snažila se nevnímat šokované pohledy ostatních.

„Vážně?“ uculila se. „Víš, že z té zdi u tělocvičny je parádní výhled do celého kampusu? A ten váš útěk do Třeboně? Byli jste nenápadní asi jako gorila v mateřské školce. Ale zase musím říct, ach,“ Kira se chytila za hrud' v místě, kde tlouklo její zrádné srdce, a pitvořila se. „Byli jste vážně sladký. Ty vaše

romantický procházky ruku v ruce. Jo, Třeboň je krásná, mají tam skvělou zmrzku, nemyslíš?“

Tímhle mi sebrala vítr z plachet.

„Akorát lidi tam jsou občas zbytečně moc zvědaví a hodně všímaví!“

Zalapala jsem po dechu. „Takže za tou vraždou, která doteď děsí obyvatele Třeboně, jsi ty!“ obvinila jsem ji a ona se ani nesnažila zapírat.

„Drobné vedlejší škody,“ pokrčila nevzrušeně rameny, „stejně jako tohle,“ mávla rukou k Lutoně, ze které s každým bolestivým nádechem vyprchával život.

To bylo na Radanu příliš. Vyřítla se proti Kiře s příšerným řevem a zaútočila. Vyrázili jsme se jí na pomoc, ale jako na potvoru musela odbít celá a mohutná konstrukce i s apoštoly se dala do pohybu. I když jsme se k nim promotali rychle, Kiře se přesto povedlo Radanu jednou ranou srazit na zem. Do břicha jí zabdla nůž a s odporným smíchem zamířila k malému okýnků, ve kterém se střídaly sochy a vytvářely neobyčejnou podívanou pro všechny návštěvníky dole na chodníku. Koutkem oka jsem zahlédla staříka, jak přiskočil k Radaně a do rány jí vysypal obsah ampulky, co měla na krku.

Povedlo se mi Kiru zastavit dřív, než se mohla vyškrábat na okno. A dokonce jsem jí uštědřila i pár pěkných ran a jeden solidní kopanec do břicha. Jenže ona jako by snad bolest ani necítila. Smála se mi a před obličejem mi šermovala dýkami. Jednu jsem odrazila, ale druhou se jí povedlo mi rozříznout ruku. Využila momentu překvapení a shodila mě na zem. Já se bolestivě uhodila o zelenou konstrukci do hlavy a ona mi v té samé chvíli schválně šlápla na ruku, o níž věděla, že jsem ji měla teprve nedávno zraněnou. Bolestí se mi zatmělo před očima a jen z veliké dálky jsem vnímala, že se k nám přihnul Damien. Kira se však zručně proplétala mezi točícími se apoštoly